

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa M. C.

przeciwko B. S.

o rozwód,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 22 stycznia 2026 r.,

na skutek skargi powoda na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Warszawie
w sprawie o sygn. III C 1270/17 i Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie
o sygn. I ACa 259/22

z udziałem Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie,

**przekazuje sprawę do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu
w Warszawie.**

UZASADNIENIE

Pismem z 2 lipca 2025 r. M. C., reprezentowany przez profesjonalnego
pełnomocnika, wniósł do Sądu Apelacyjnego w Warszawie skargę na przewlekłość
postępowania w sprawie I ACa 259/22.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało przekazać do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu

w Warszawie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), „[j]eżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym – właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”. Natomiast Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym (art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19; z 24 października 2024 r., I NSP 333/24; z 18 grudnia 2024 r., I NSP 401/24).

Analiza uzasadnienia skargi wskazuje, że skarżący kwestionuje sprawność postępowania zarówno przed sądem pierwszej, jak i drugiej instancji. Skarżący wskazał, że postępowanie przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie III C 1270/17 toczyło się „przez okres ponad czterech lat, co samo w sobie budziło zastrzeżenia co do tempa procedowania”. Dalej skarżący przedstawił okoliczności dotyczące postępowania apelacyjnego. Skarżący zaznaczył, że postępowanie w sprawie „trwa już prawie 8 lat, z czego ponad 3 lata i 4 miesiące w II instancji”.

Z uwagi na fakt, że skarga dotyczy przewlekłości postępowania prowadzonego przed Sądem Okręgowym w Warszawie o sygn. akt III C 1270/17, jak i przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. I ACa 259/22, właściwym do jej rozpoznania jest Sąd Apelacyjny w Warszawie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 200 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 397 § 3 k.p.c. w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

[kf]

[a.ɪ]